

Vári Pál És Pálné Vári Zsuzsával

Ezen a képen én vagyok a férjemmel, Vári Pállal és a legidősebb lányommal, Zsuzsával. A kép Miskolcon készült valami kis séta alatt, emlékszem, egy ismerős készítette, akinek akkor volt már saját fényképezőgépe. Itt egyébként már állapotos vagyok az ikrekkel, de ezt még ekkor nem tudtam, hiszen csak a szülés közben derült ki, hogy két lánykám lesz egyszerre.

A háború befejeződése után, amikor visszaérkeztem Miskolcra -- ahova azért mentem, mert valaki megmondta nekem, hogy apám Miskolcra tért haza --, egy-két nappal a megérkezés után, el kellett menni, hogy valami ruhát vegyek. Mikor mentem vásárolni, akkor ismerkedtem meg a férjemmel. Textil konfekcióüzletük volt, pont a város szívében, úgy hívták, hogy Weinich-udvar, nagy kétportálos üzlet volt. És ott állt valami úriember fajta. Akkor még Weitzenfeldnek hívták. A lányok még Weitzenfeldnek születtek. Csak később, már Pesten kaptuk meg a papírt a névmagyarosításról [lásd: névmagyarosítás]. Váriak lettünk.

A férjem családjában három fiú, három lány volt, és mindegyik másképp. A férjem családjában három fiú, három lány volt, és mindegyik másképp magyarosított. A férjem 1906-ban született Miskolcon. Kereskedő lett. Ez egy jólszituált család volt. Kiházasították a lányokat és a fiúkat is. Mindenki külön háztartást vezetett. Kivételt képezett a Pali, aki segédkezett a szülőknek az üzletében azzal, hogy amikor ők már nem lesznek, akkor az üzletet ő fogja örökölni. De azért ő is alapított családot. Megházasodott és lett egy kislánya. A holokausztban őt munkaszolgálatba

hurcolták. A feleségét és a 12 éves fiát deportálták. Nem jöttek vissza. A szülők sem maradtak meg. Pál egyedül maradt.

Az egyik testvérének, aki még mielőtt a Pali hazajött, már hazaérkezett, annak Pesten szövet-nagykereskedése volt. Neki volt két gyereke, ők leköltöztek Miskolcra, beköltöztek a szülők lakásába, és nagy meglepetést okozott, mikor a Pali beállított. És akkor mondták, hogy ha már a Pista ott volt, akkor csinálja ő az üzletet, úgyhogy akkor együtt csinálták az üzletet. Majd a harmadik testvér, a Gyszi, aki szintén valami szövetben utazott itt Pesten, úgy döntött, hogy ő is beszállna az üzletbe. És ő is beszállt az üzletbe, úgyhogy ha én az üzletbe bementem, olyan voltam, mint egy előkelő idegen.

Én voltam húsz éves, ő meg negyven. De nagyon jóképű volt, nagyon jó kiállású, nagyon kedves. Anyámék hallani sem akartak róla. És mindig azt mondták, hogy idős hozzám. Annyi kérőm volt, mint égen a csillag. Jöttek haza a zsidó fiúk, akik itt maradtak család, minden nélkül. Én meg szemrevaló lány voltam. Kérő lett volna, de nekem ez kellett, mert nyugodt, kiegyensúlyozott életre vágytam a deportálás után. Ha jól emlékszem, annak az évnek a decemberében esküdtünk. Egyházi esküvőnk volt [lásd: házasság, esküvői szertartás], mert még nem volt meg a felesége holtta nyilvánítása, és ezért nem lehetett polgári. És rá talán egy évre volt a polgári. Én első perctől szerettem volna gyereket, de egy évig nem maradtam teherben. Amikor Zsuzsikával terhes voltam, akkor már nem dolgoztam. Az ikrek 1950-ben születtek.